Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
maig 2012
BarriSants.org

la Burxa

periòdic de comunicació popular

núm. 162

CSA CAN VIES FA 15 ANYS

Aquest mes de maig, amb motiu de l'aniversari del Centre Social Autogestionat Can Vies, es faran diverses activitats per recordar aquell 1997, quan es va alliberar l'edifici al carrer dels Jocs Florals 40-42. **Pàgina 4**

2.791 persones sense sostre a Barcelona

La Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar (XAPSLL) publica les dades de gent sense llar a Barcelona durant l'any 2011.

El 12 d'abril la XAPSLL feia públiques les dades i els anàlisis derivats del recompte que, 696 voluntaris, havien fet a la nit del 8 de novembre del passat any. La xarxa, que agrupa a un total de 27 entitats d'acció social i que es va crear amb l'objectiu principal d'enfortir la capacitat d'acció a la ciutat, ha realitzat un estudi minuciós d'una problemàtica o símptoma que ha crescut en els darrers anys. Des de LA BURXA volem endinsar-nos-hi a través d'una breu aproximació en forma de síntesi.

Pòtol, rodamón, transeünt o vagabund són paraules que tradicionalment s'utilitzaven, i encara s'utilitzen, per fer referència a les persones que no tenen un lloc de residència i que passen gran part del seu temps al carrer. Aquesta terminologia, sovint utilitzada de manera despectiva, traça una línia divisòria entre la gent amb una vida «normalitzada» i les persones que van d'un recurs social a un altre sense accedir a cap de les dues vies essencials per construir un estil de vida acceptat i coherent amb la societat majoritària: una ocupació i, sobretot, un habitatge. Però, sempre ha estat així?

A Europa, durant molt de temps s'ha preferit no relacionar les situacions d'exclusió social amb l'exclusió de l'habitatge. **Pàgina 3**

Luccio, italià de 53 anys, dorm cada nit des de fa nou mesos a les portes del mateix caixer del BBVA, al barri del Poble Sec. **ROBERT BONET**

Inés Marco

Entrevistem l'Inés, de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute. **Pàgina 12**

Opinió

La vostra repressió no ens atura!

PÀGINA 2

La fantasia de molts que estàvem en un estat democràtic era certa, això es la nostra democràcia: una altra dictadura, al servei dels mercats i el capital.

Cultura

Una Diada de Sant Jordi diferent

PÀGINA 10

La Xarxa de Biblioteques Socials fa una acció d'alliberament de llibres per Sant Jordi com a crida a un coneixement lliure, crític i autogestionat.

Arreu

L'amenaça dels projectes de ports de luxe

PÀGINA 11

Els projectes de construcció de ports de luxe a la Barceloneta i a Tossa de Mar amenacen el litoral amb la conseqüent destrucció de l'entorn i erosió del teixit social que li és propi.

En moviment

Participació massiva durant l'1 de Maig

PÀGINA 9

A banda de la tradicional manifestació del matí, a la tarda tingué lloc la manifestació unitària de 20.000 persones enmig d'un fort desplegament policial.

Els jocs de la fam

PÀGINES CENTRALS

Una distopia, també anomenada antiutopia, descriu una societat remota i estabilitzada, contraposada als paràmetres que podríem considerar propis d'un sistema ideal i on les conseqüències de la manipulació i l'adoctrinament massiu, a càrrec d'un estat autoritari o totalitari, controlen al seu gust els ciutadans sota una aparent màscara de benevolència.

Bolson

PÀGINES CENTRALS

De les cendres dels meravellosos DJVU i com a evolució lògica del projecte ETC, la Família Bolson s'ha convertit en Bolson per presentar-se en societat amb el seu primer llarga durada sota el braç: *Encara Pots Cridar.*

Opinions

Editorials

La vostra repressió no ens atura!

Després del 29 de Març tot indica que, pel que fa a drets socials i llibertats 'públiques', res tornarà a ser igual.

Els senyors Felip Puig i Jorge Fernandez-Díaz, aprenents de dictador, han iniciat una onada repressiva que no ve de la resposta a uns incidents concrets durant una manifestació, ja es van encarregar amb l'ajut dels *mass media* de caldejar l'ambient perquè Barcelona cremés, amb les polítiques de retallades, declaracions on ja s'intentava dibuixar en l'imaginari col·lectiu una mobilització conflictiva. La repressió no es va fer esperar: els 3 primers detinguts han passat 37 dies a presó sota pretext «de risc de fuga» i proximitat del Primer de Maig i la cimera del BCE, pretextos sense cap fonament. Però la onada no ha acabat aquí, s'ha saldat amb més de 80 detinguts i amb fiances desmesurades pels delictes de què se'ls acusava. Efectuant detencions a l'estil antiterrorista amb escorcolls de cases, eleccions de jutges «favorables», incomunicació i temps excessiu en preventiva. Vulnerant la llei de protecció de dades i el dret d'imatge amb la creació de la web de delació ciutadana amb imatges de persones no identificades, on es demana als seus coneguts que aportin informació, tot recordant els llistats de jueus «perillosos» que el nazisme publicava als diaris per recollir informació. Tot plegat, per coartar la llibertat d'expressió, limitar el dret de reunió, prohibir anar tapat, penalitzar la resistència pacifica, endurir el codi penal, tipificant la «violència urbana» com actes de terrorisme, perseguir els mitjans de comunicació que es facin ressò de mobilitzacions que acabin en disturbis. Així és la nostra democràcia: la dictadura, al servei dels mercats i el capital.

El Primer de Maig

Amb la reforma laboral sobre la taula augmenten els motius per un nou episodi en la lluita de les treballadores

El Primer de Maig de 1886, 200.000 treballadors començaren una vaga per reivindicar la jornada laboral de 8 hores. Tres anys després s'establí un acord en què aquest dia es proclamava el Dia Internacional dels Treballadors, entès com una jornada de lluita reivindicativa i en homenatge als màrtirs de Chicago. Des de llavors han passat molts anys però el Primer de Maig representa una protesta patent i per tant, totes les treballadores hem de sortir al carrer i mostrar que la lluita continua i que allò que els nostres companys van aconseguir no ens ho trauran. Contra la reforma laboral, l'augment d'edat de la jubilació, la baixada de salaris...

Opinió

Atrevir-se a lluitar, atrevir-se a vèncer

Mònica Gelabert

Si creiem que els aldarulls de la passada Vaga General són fruit només de la ràbia i la frustració d'un context socioeconòmic determinat, estem buidant de contingut polític allò que són en la seva essència.

Un Starbucks cremant, les cristalleres dels bancs trencades, barricades de contenidors barrant el pas de la policia, són atacs directes a allò que estem ja fartes de senyalar com a culpables de la nostra misèria.

I es que la violència revolucionària exercida per qui es troba sistemàticament violentat no necessita de justificació, és una violència horitzontal, alliberadora, que no permet ni la negociació ni la recuperació per part d'aquells que ens trepitgen. Es per això que feristeles com en Puig, que sempre han estan disposats a aplicar una violència vertical i sistematitzada, insisteixen tant a buidar-la de contingut polític, es per això que polítics de tot tipus proven d'enquadrar-la i etiquetar-la de mil formes, incapaços de sotmetre-la als interessos de la seva classe econòmica.

Sabem que un dia de lluita i enfrontament al carrer no és la revolució a la que moltes no hem deixat d'aspirar, però davant d'allò que diu «així no són les formes» sabem també que la nostra història ens diu que no és mitjançant passejades que hem millorat les nostres condicions de vida.

Trenta anys de pacificació fan que tallar un carrer en senyal de protesta, es vegi com una forma d'amoïnar a qui va a treballar, desenes de primers de maig de passeig fan que avui es parli d'aquest dia com la festa del treball! El Primer de Maig és un dia de lluita d'aquelles treballadores amb uns interessos comuns! No un dia de festa per elogiar el treball assalariat. La conflictivitat social és necessària si no volem estar donant-li les gràcies a

la policia quan arribi el dia que ens facin fora de les nostres cases.

Quan okupem un espai abandonat, autogestionem la nostra salut, generem relacions de solidaritat entre veïns, aturats i acomiadats, estem realitzant el canvi radical al que aspirem. Defensant-nos alternem tàctiques més o menys violentes segons el llenguatge del poder. Quan una d'aquestes tàctiques és efectiva, legislen, criminalitzen a qui la practica, proven de recuperar-la dins d'uns límits on la normalitat no es veu alterada. Els nostres interessos són oposats als seus, els nostres principis mai seran efectius mentre existeixin opressors i oprimits, i ells sabran defensar-se.

Hauríem d'adonar-nos de quanta raó que esgrimia aquella carta grega on els joves incendiaris explicaven «som els vostres fills, lesvostres veïnes, els vostres amics» que avancem tots pel mateix camí, que hem fet el pas d'atrevir-nos a lluitar, d'atrevir-nos a vèncer.

Cartes

Bales de goma

Jordi Oriola

Mentre que es van difondre àmpliament les imatges de contenidors cremant durant la Vaga General, vaig trobar a faltar el mateix interès, per part dels mitjans de comunicació i de polítics com Felip Puig, per donar ressò als ferits per causa de la policia. Els Mossos d'Esquadra utilitzen bales de goma, un arma rebutjada oficialment per la Unió Europea, i aquell dia van buidar un ull a almenys dues persones (n'hi podria haver un tercer). I ja van cinc persones que han perdut un ull en els últims quatre anys. Cristina Francés, companya d'un dels afectats, Angelo Cilia, ha explicat que els mossos disparaven a tort i a dret sense mirar, cosa que podeu comprovar en els següents vídeos si poseu a un buscador: «Mossos: disparar per plaer» o «29m Barcelona – Mossos d'Esquadra lanzan dos pelotazos sin motivo». També podeu veure als afectats a Catalunya per bales de goma posant: «Made in Mossos – Stop balas de goma». Al novembre, el Parlament de Catalunya va rebutjar la creació d'una comissió per estudiar l'ús i la conveniència d'utilitzar aquestes armes. Estaria bé que, ara que venen temps d'empobriment i ràbia, amb l'acumulació de tots aquests casos i amb la recent mort per bala de goma d'Íñigo Cabacas durant una celebració de futbol al País Basc, es prohibeixi l'ús d'aquestes armes que amenacen a qualsevol transeünt. És totalment desproporcionat el dany irreversible que poden ocasionar, respecte el que la policia intenta impedir, per no dir que poden atemptar contra qualsevol persona que es trobi al carrer en aquell moment, tant si s'està manifestant, com si passava per allí.

Envia'ns el teu escrit a laburxa@barrisants.org o a Can Vies (Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Salt de plens

La trampa d'Occident

Quel Ness

Durant la guerra freda a Berlín hi havia un mur de formigó que separava Occident d'Orient. I no només geogràficament parlant, sinó també ideològicament i, ai las!, econòmicament.

Per molts berlinesos orientals, a l'altra banda del mur hi havia el món d'Alícia al país de les meravelles. S'hi lligaven gossos amb llonganisses i, qui més qui menys, podia conduir un Mercedes. I el més trist és que quasi era veritat. Ja se'n cuidava prou Occident, que fos així. «Ich bin ein Berliner» (Jo sóc un berlinès), va dir John F. Kennedy en la visita al Berlín Oest el 26 de juny de 1963. La frase volia mostrar el suport dels EUA als berlinesos bons, que gaudien d'avantatges de tot tipus: fiscals, laborals, militars (no havien de fer la «mili»), subvencions, etc. Occident es vestia amb les millors gales per enlluernar els pobres infeliços de l'altra banda, que es jugaven la vida per burlar el mur. Sembla que la xifra de morts s'apropa a 300. Els vopos, sobrenom dels policies de vigilància, disparaven sense preguntar a tot allò que es movia al voltant de barrera de formigó i filferro. També és cert que molts van aconseguir passar, alguns amb mostres d'enginy increïbles, tal com es pot veure al museu que hi ha a tocar del mític Checkpoint Charlie.

Així doncs, durant dècades Berlín va ser un símbol de les bondats del capitalisme: «Primer prendrem Manhattan, després prendrem Berlín», canta Leonard Cohen, en una paròdia dels (segons ell) deliris revolucionaris del grup alemany Fracció de l'Exèrcit Roig. La caiguda del mur el 1989 va significar la fi del somni d'una societat sense classes. Per als exegetes del comunisme, havia quedat demostrat que només podia haver-hi un model econòmic. La fi de la història, que va dir el malparit d'en Fukuyama, pare dels neocons americans. I no anava desencaminat. Durant gairebé dues dècades Occident ha nedat en una certa abundància. Hi ha hagut creixement econòmic i millora de les condicions de vida generals. L'Estat del Benestar ha funcionat, amb més o menys eficàcia segons la latitud, i les classes populars han estat arrossegades per aquest corrent neoliberal i consumista. Però el monstre del capitalisme salvatge, que havia estat sedat després de la Segona Guerra Mundial, torna a estar despert del tot. Va començar a reviscolar als any setanta en veure que cap govern, ni d'un cantó ni de l'altre, ni cap maig del 68, el podia dominar. Ara ja s'ha desbocat del tot i esclafa tot el que troba. Si els seus plans tiren endavant d'aquí a poc no quedarà ni rastre de l'Estat del Benestar, ni dels drets dels treballadors, ni res de res. Per acabar-ho d'adobar, la gent està espantada i sense capacitat de resposta. S'han perdut els hàbits de lluita. Ens han fet creure que no calia organitzar-nos, que l'estat ens ho solucionaria tot. Ens han fet creure que vivíem al Berlín Occidental. Tot plegat una gran trampa.

Malgrat tot, el partit encara no ha acabat, i la remuntada és possible. L'enemic és molt poderós, però com pensava Gramsci: al pessimisme de la intel·ligència, cal oposar-hi l'optimisme de la voluntat.

Sants

És més fàcil del que sembla

La XAPSLL publica les dades de gent sense llar a Barcelona durant l'any 2011.

Martí Gutiérrez i Farré
Sants

El 12 d'abril la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar feia públiques les dades i les anàlisis derivades del recompte que 696 voluntaris havien fet a la nit del 8 de novembre del passat any. La XAPSLL ,que agrupa a un total de 27 entitats d'acció social i que es va crear amb l'objectiu principal d'enfortir la capacitat d'acció a la ciutat, ha realitzat un estudi minuciós d'una problemàtica o símptoma que ha crescut en els darrers anys. Des de La Burxa volem endinsar-nos-hi a través d'una breu aproximació en forma de síntesi.

Pòtol, rodamón, transeünt o vagabund són paraules que tradicionalment s'utilitzaven, i encara s'utilitzen, per fer referència a les persones que no tenen un lloc de residència i que passen gran part del seu temps al carrer. Aquesta terminologia, sovint utilitzada de manera despectiva, traça una línia divisòria entre la gent amb una vida «normalitzada» i les persones que van d'un recurs social a un altre sense accedir a cap de les dues vies essencials per construir un estil de vida acceptat i coherent amb la societat majoritària: una ocupació i, sobretot, un habitatge. Però, sempre ha estat així?

BREU HISTÒRIA CONCEPTUAL

A Europa, durant molt de temps s'ha preferit no relacionar les situacions d'exclusió social amb l'exclusió de l'habitatge. Durant gran part del segle XX, la perspectiva dominant es centrava en els factors individuals que portaven a les persones a mantenir-se al marge dels estils de vida de la societat majoritària. El 1958, al seu assaig La societat opulenta, l'economista Galbraith ja desvinculava la pobresa de circumstàncies estructurals i l'atribuïa a factors individuals com la deficiència mental, la mala salut, la falta de disciplina, una fertilitat excessiva, el consum d'alcohol, una educació insuficient o un combinació de diversos d'aquests factors. No és fins més endavant que es començà a utilitzar l'expressió o concepte «exclusió social» o «quart món» fent referència a la situació de marginació dels beneficis del creixement econòmic en què es trobaven els grups «tradicionalment pobres». El debat avui s'ha vist modificat pels profunds canvis que han viscut les societats de primera industrialització. El sociòleg alemany Ulrich Beck (2006) l'anomena «la societat de risc». La globalització neoliberal i la crisi dels estats del benestar provoquen una «democratització» dels riscos socials entre extensos grups de les àmplies classes mitjanes dels països rics. Les deslocalitzacions, la desindustrialització i terciarització de l'economia, la individualització dels hàbits socials i el deteriorament de les xarxes de relació i suport mutu, la contenció dels salaris reals i les reformes laborals que redueixen la protecció dels llocs de treball són alguns dels factors que fan que el risc de caure en situacions d'exclusió social s'estengui més enllà dels col·lectius tradicionalment marginats.

VICTOR OBREGÓN

SITUACIONS O CATEGORIES

Abans d'analitzar les dades caldria una aproximació a certes classificacions o categories. Entenem les persones sota el paraigua compartit de sense llar des de quatre grans definicions: sense sostre, quan la persona no disposa d'un espai físic per viure; sense habitatge, quan la persona disposa d'un espai físic, encara que no reuneixi les condicions necessàries per desenvolupar les activitats normals de la vida privada, o d'un lloc del qual no té permís d'ús legal. Habitatge insegur: quan la persona disposa d'un espai físic on pot desenvolupar la seva vida privada però no té permís legal d'utilització de l'allotjament. I finalment, habitatge inadequat: quan la persona viu en un espai que no reuneix les condicions adequades per a l'habitabilitat. Disposa, per tant, d'un espai físic on pot desenvolupar la seva vida privada, amb permís legal d'utilització o tenint-ne la propietat, però amb les incomoditats derivades del deteriorament dels equipaments.

Dades molt àmplies de la XAPSLL

Martí Gutiérrez i Farré
Sants

Les dades de l'estudi són molt àmplies. No obstant sintetitzen molt bé el creixement respecte el darrer recompte del 2008, amb un increment de 204 persones sense sostre. L'estudi no es limita a un recompte de les persones que pernocten a la intempèrie sinó que va més enllà, avaluant el nombre de persones que en general no tenen llar (veure taula 1). Per tant, en el total de l'estudi també es comptabilitzen les 695 persones «pseudoresidents» en assentaments. Aquests estan formats per persones que no tenen cap altre habitatge i utilitzen caravanes, estructures provisionals o naus abandonades com a lloc de pernocta i residència. Els equips de detecció constaten que en els darrers mesos s'ha produït un augment força rellevant en el volum dels assentaments a la ciutat. Entre el tercer i el quart trimestre de 2011, el nombre de persones en assentaments va pujar un 40 %. Tampoc es poden obviar el gruix de persones que s'allotgen en el recursos que habilita la XAPSLL, amb la notable xifra de 1.258 persones, de les quals 560 són de titularitat pública i 698 són privades. Cal destacar que els percentatges segons sexes denoten una part molt reduïda de dones sense sostre, vora el 15 %, fet que confirma que les dones es sumen més ràpid a la recerca d'un «cau» on establir-hi una continuïtat, per precària que sigui. Si en centrem en Sants, l'increment respecte el recompte del 2008 no és molt notori, amb 4 persones més. Però si ho fem als districtes de l'Eixample i Ciutat Vella l'augment és considerable, amb 45 i 26 individus més respectivament, seguit de Sant Martí i Sants-Montjuïc. Des de la XAPSLL, no es vol centrar el problema en la pèrdua de llocs de treball producte de la crisi, ja que els trencaments que es produeixen en la història de vida d'una persona passa principalment per les xarxes de suport social i familiar.

És per això que, malgrat no poder assumir la resposta a la demanada creixent, es fa una crida a fer polítiques centrades sobretot en aquells nuclis familiars que perden o poden perdre l'habitatge i que no disposen de la xarxa familiar anteriorment anomenada.

No seria procedent finalitzar l'article sense remarcar la importància de seguir generant coneixement al voltant de la situació, el nombre i el perfil de les persones sense llar. És per això que des de La Burxa hem cregut oportú penjar, a la publicació digital, la totalitat de l'estudi. També volem recordar que l'estudi ha estat realitzat en col·laboració de l'Obra Social La Caixa, i que les darreres dades de desnonaments perpetrats per entitats bancàries a la ciutat en el darrer any són de 26 casos diaris. Dades que ens porten a la reflexió.

Categories conceptuals	Categories operatives	Nombre de persones
Sense sostre	1. Viure en un espai públic o a la intempèrie	838
	2. Pernoctar en un alberg i/o estar forçat a passar la resta de dia en un espai	197
Sense habitatge	3. Viure en albergs o centres per a persones sense llar. Allotjaments	320
	7. Viure en un allotjament amb el suport sostingut per a persones sense llar	342
Habitatge insegur	8. Viure en un habitatge amb règim de tinença insegur. Sense pagar lloguer	399
Habitatge inadequat	11. Viure en estructures temporals o no convencionals.	695
TOTAL		2.791

Persones sense llar a Barcelona segons el recompte del 2011. (S'han omès els punts 4,5,6,9,10,12 i 13 per falta de dades, fet que prova que la xifra podria ser superior. El punt 9, per exemple, "Viure sota l'amenaça de desnonament" en l'apartat d'Habitatge insegur. Segons dades del 2011 s'han comptabilitzat una mitjana de 26 desnonaments diaris a Barcelona).

Sants

A PEU DE CARRER

Acampa davant una oficina de Bankia

Ia Bonet

Al número 87 de l'avinguda Paral·lel de Barcelona, davant l'oficina de l'actual entitat bancària Bankia, durant el mes passat hi ha estat acampant en Pedro Poblador, una víctima més dels milers de ciutadans que cada dia pateixen per no ser desnonats com a conseqüència de l'esclat de la bombolla immobiliària i les hipoteques inassolibles.

En Pedro, de 40 anys i veí de Terrassa, fa dos anys es quedà sense feina i amb una hipoteca que no podia pagar, l'entitat bancària en front la seva situació va subhastar l'immoble pel 60 % del seu cost, mentre que li exigí el pagament del 40 % restant, 145.000€. Una xifra molt per sobre del que valia en el seu moment i encara més, del valor actual, segons manifesta la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). A l'espera que Bankia li condoni el deute va decidir acampar, en l'horari comercial, davant l'oficina de Barcelona i així mostrar la seva situació i lluitar per una possible solució. Durant els primers dies s'instal·là amb una tenda de campanya però per normativa municipal la retirà; tot i així, hi continuà amb una caseta de cartró i durant diversos dies una quinzena de persones hi anaren com a mostra de suport a l'afectat. Mentrestant a l'oficina s'instal·laven uns plafons a la part interior per amagar la protesta davant els usuaris i enviaren el personal al fons per no evitar el soroll de la protesta.

En Pedro ha pogut presentar una segona reclamació per cancel·lar el deute a un alt càrrec de Bankia a nivell autonòmic, aportant l'informe de vida laboral d'ell i la seva dona; i està a l'espera d'una resolució durant la propera setmana. «Que es quedin l'habitatge, ja ens n'anem i ens apanyem per buscar-nos-en un altre, però que no m'exigeixin pagar tota la vida», ha declarat a EFE.

Cohesió veïnal per salvar els busos 91 i 115

El barri de la Bordeta ja s'ha començat a mobilitzar per la supressió d'algunes freqüències dels busos 91 i 115.

Dani Martínez
Sants

El veïnat de la Bordeta, ben rodat en reivindicacions, afronta una més. Fa 20 anys va aturar la supressió del bus 91 que l'enllaça amb l'Eixample i Ciutat Vella. Ara, des que al gener TMB va eliminar el bus els diumenges i festius, la cohesió pel dret al transport públic enfila el camí popular. I a diferència de fa 20 anys, l'afectació social és a tot Sants, a causa de la limitació, també, del Bus de Barri 115.

ARGUMENTS I ALTERNATIVES

Ja a l'audiència pública del febrer a la seu del districte la ciutadania va exposar dues contundents argumentacions verbals, una trentena de papers reivindicatius i força reclamacions escrites. Al març, a carrers, parades, i actes populars es van penjar pancartes, i difondre una octaveta de greuges. I hi va haver una reunió amb el districte on diverses associacions veïnals van presentar com alternatives de reforç de passatge ampliar el 91 cap a Badal, i el 115 cap a la Font de la Guatlla.

Segons el regidor del districte Jordi Martí, les retallades al transport són per «la necessitat de sostenibilitat del sistema». Ja que TMB es gestiona com servei públic condicional; i poques xifres excusen retallades que no són la panacea de la necessitat perenne.

Fins l'11 de març, 2.095 persones van signar per que el 91 i 115 circuli cada dia. Signatures que van ser entregades al districte per la Comissió de Veïns de la Bordeta.

Aspecte que presenta la parada del bus de barri un dia entre setmana. **LA BURXA**

MÉS 91 I 115, O MANIFESTACIÓ AL JUNY

La desconsideració institucional ha provocat accions més freqüents, diverses i coordinades. Com canals de expressió individual, la resposta escrita es obligada a les reclamacions fetes a l'oficina de TMB a l'estació de Sants, o al telèfon de l'ajuntament (900 226 226). I cada dimarts quinzenalment el regidor Martí respon al veïnat a Sants3Ràdio.

Col·lectivament, noves pancartes s'exposaran, i cada 15 dies hi ha assemblea pel 91 i 115 al Centre Social de Sants. Un parell d'ocasions s'ha celebrat a Sant Medir. El 10 d'abril, 60 persones van acordar el crear, com fa 20 anys, una rèplica artesanal d'un bus. Es mostrarà davant Can Batlló el divendres 25 de maig, com a ultimàtum vers una manifestació a finals de juny fins La Rambla si no s'hagués restablert el servei encara.

L'assemblea també ha demanat una reunió ajuntament-TMB-ciutadania. I acordà iniciar diàlegs amb assemblees veïnals d'altres barris afectats per la supressió de busos els diumenges i festius (la Marina, Poble Sec, Raval, Bonanova, Gràcia, Carmel, Guinardó, Sant Genís, Roquetes, Sant Andreu), i la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona.

CSA Can Vies: i ja en van 15!

Aquest mes de maig, en motiu de l'aniversari del Centre Social Autogestionat Can Vies, es faran diverses activitats per recordar aquell 1997 quan es va alliberar l'edifici al carrer dels Jocs Florals, 40-42.

Albert Ricart Sanjuan
Sants

El Maig de 1997 en cercavila pel barri de Sants es va okupar l'edifici que acabaria convertint-se en l'actual Can Vies. Poca gent pensaria que aquell Centre Social seguiria en activitat 15 anys després.

UNA MICA D'HISTÒRIA

En tot aquest temps el CSA Can Vies n'ha vist de tots colors tres intents de desallotjaments tots «guanyats» amb el suport majoritari del barri, s'han viscut moments de control i pressió policial i política per fer-lo desaparèixer, gent que ha marxat, canvis generacionals dels membres que hi formen part, aportant algunes modificacions en les dinàmiques de funcionament, però sempre mantenint l'autogestió, l'assemblearisme, l'esperit crític contra aquest sistema.

Tot aquest temps d'aprenentatge, de treball compartit, de suport mutu a teixit una xarxa que ha enfortit la presencia del CSA. Quina millor manera d'agrair i compartir amb tothom tots aquests anys, que amb un mes de festa i lluita.

LES ACTIVITATS D'ANIVERSARI

Tot el maig esta ple d'actes diversos commemorant els 15 anys de vida de Can Vies.

El tret de sortida fou el 5 de maig a plaça de Sants a les 19 h, amb el tradicional Cercaquintos acompanyat d'una xaranga tot fent diverses parades a entitats del barri. El cercavila va comptar amb la participació de centenars de persones, les quals van poder gaudir d'un acte festiu pels carrers del barri. Al dia següent pel matí per fer passar la ressaca que millor que una mica d'esport en forma d'Okupi Xampinyons Lik. El dimecres 9 tindrà lloc un sopador de germanor al mateix CSA. L'11 de maig a les 19 h farà una xerrada sobre la «Història i vigència de la ocupació» amb ponents de diversos espais okupats, tot amenitzat amb la música de Pepet i Marieta.

EL CLÀSSIC: EL CONCERT A LA PLAÇA JOSEP PONS

El plat fort arriba el dia 12 a la plaça Josep Pons a les 12 h amb un vermut, seguit d'un suculent dinar popular amb sobretaula acompanyada de cant improvisat, la jornada finalitzarà amb les actuacions dels grups Lo Petit Comitè, Bolson i Ultima CBA. El 18, el concurs de pinxos. Dissabte 19 a les 18 h La ruta històrica de la ocupació, finalitzant amb un tast de vins al CSA. L'últim cap de setmana ens espera una Jam Session a les 8 del vespre i el diumenge 27 a les 19 h l'Homenatge a Pere Farriol.

Ofensiva repressiva en resposta a la mobilització social de la vaga del 29M

L'àmplia mobilització social durant la Vaga General del 29 de març ha generat una forta repressió que ja es va viure des de la mateixa jornada, i que ha continuat com una «cacera de bruixes» llarg de tot el mes d'abril, afectant també a persones vinculades a moviments socials del barri de Sants.

Gemma Parera
Sants

Al finalitzar la jornada de la vaga les xifres eren impactants: van resultar ferides més de cent persones a la ciutat de Barcelona i es van detenir un total de 79 a tot Catalunya. D'aquestes, la majoria van recuperar la llibertat amb càrrecs, i cinc amb una fiança d'entre 3.000 i 4.000 euros. Tres van passar a presó preventiva i van ser alliberats sense fiança el 4 de maig, un cop finalitzada la cimera del Banc Central Europeu i, per tant, també les enormes pressions polítiques exercides des de la Fiscalia.

De fet, la resolució de presó preventiva s'havia basat en el raonament que podrien reincidir en el delicte si seguien en llibertat, durant la cimera del Banc Central Europeu (BCE) o bé al partit del Barça-Espanyol. Una interpretació de la «reiteració delictiva» que fonts de la defensa han qualificat com a «delirant, ja que no hi havia convocada cap altra vaga general i, per tant, no hi havia risc de que es donés un escenari similar. A més, la contracimera al BCE se la ha inventat Felip Puig i el fet de barrejar les celebracions esportives amb una vaga general és un insult».

DETENCIONS A SANTS

Durant el mes d'abril la maquinària repressiva ha continuat en plena marxa. El 19 d'abril van ser detingudes tres persones del barri de Sants i una de Sant Andreu del Palomar, acusades, segons els mossos, de causar danys, incendis i desordres públics. La mateixa tarda un grup de 50 persones es van concentrar a la comissaria de les Corts demanant la seva llibertat, i totes elles van ser identificades després de ser encerclades pels mossos. L'endemà van enregistrar els habitatges de tres dels detinguts, causant destrosses i apoderant-se de diners i ordinadors, llibres, roba i cds, entre d'altres. A Sants, diverses persones es van concentrar al voltant del carrer Constitució on està situada la casa d'un dels detinguts, i catorze d'elles van ser identificades i dues més denunciades per desobediència civil.

Les quatre persones detingudes van ser finalment alliberades amb càrrecs, dues d'elles amb fiança, el dissabte 21 d'abril, després de declarar a la Ciutat de la Justícia, on hi va haver una concentració de suport durant tot el dia. L'endemà, el 22 d'abril, una gran manifestació va recórrer el centre de la ciutat denunciant les darreres detencions i demanant la llibertat dels tres joves que estaven en presó preventiva.

PRESÓ PREVENTIVA PER LA SECRETÀRIA D'ORGANITZACIÓ DE LA CGT

El 24 d'abril va ser detinguda la secretària d'organització de CGT-Barcelona, Laura Gómez, a qui la jutgessa del Jutjat d'Instrucció núm. 23 de Barcelona ha decretat presó sense fiança, amb els càrrecs d'incendi i subsidiàriament de danys, coaccions, delicte de desordres públics i delicte contra els drets fonamentals, tot per cremar quatre papers dins d'una caixa davant de l'edifici de la Borsa.

Segons considera la CGT en un comunicat, es tracta d'una estratègia de criminalització de l'organització, «s'estan donant pressions polítiques, tant al Jutjat com a la Fiscalia, ja que una persona sense antecedents penals, amb domicili i feina fixa, i una filla que viu amb ella, es diu per la fiscalia que té risc de fuga i de reincidir abans de ser jutjada i condemnada (...). Ens qüestionem l'anomenada independència judicial respecte la resta de poders dins un mal anomenat estat de dret». Per denunciar aquests fets, s'han realitzat diverses concentracions, a la comissaria de les Corts i a la Ciutat de la Justícia.

Aquestes detencions formen part de l'operatiu dels Mossos d'Esquadra que ha posat en marxa la web especial de delació ciutadana per combatre el «vandalisme», amb fotografies de 68 persones que vulneren el dret a la privacitat i a la intimitat, a més de contenir imatges de menors, fet clarament il·legal.

Camí escolar de la Bordeta

FOTO: J. GABRIEL GALLART

El 20 d'abril es va inaugurar el camí escolar del barri, una reivindicació històrica de la Comissió de Veïns de la Bordeta. La jornada va comptar amb un cercavila fins a la plaça de Celestina Vigneaux on s'hi van dur a terme tallers, una representació d'una cançó feta expressament per a l'ocasió del cantant Gonçal i una dansa de La Fàbrica dels Somnis i una xocolatada infantil.

El País Basc a Sants

FOTO: VÍCTOR OBREGÓN

L'Euskal Herria a Can Batlló del 14 d'abril va homenatjar al projecte veïnal autogestionat Kukutza de Bilbao. Voluntaris van descriure i dialogar sobre els 13 anys del gaztetxe, i van emetre vídeos del polivalent edifici i el posterior desallotjament per l'Ertzaintza i l'enderroc per part del govern basc. Un dels vídeos mostrà la resistència de 5.000 veïnes d'Errekalde durant 3 dies el setembre de 2011.

Desmuntem la Segona República Espanyola

Albert Ricart Sanjuan
Sants

El passat 14 d'Abril amb motiu dels 81 anys de la proclamació de la Segona República Espanyola, es va fer un debat al CSA Can Vies amb l'historiador Juli Cuéllar, l'acte va començar a les 19.30 h aplegant unes 20 persones.

La intenció de l'acte era desmuntar els mites de la Segona República com una estructura estatal progressista i alliberadora dels drets nacionals, per si mateixa. Amb les explicacions aportades per l'historiador convidat, va quedar demostrat, amb la legislació de l'època i les biografies d'alguns dels personatges del moment, que no va ser aquell cel a la terra alliberador per a la classe treballadora i les diferents nacionalitats del país, però sense obviar els avenços que va aportar.

Parèntesi

MÚSICA

Encara pots cridar

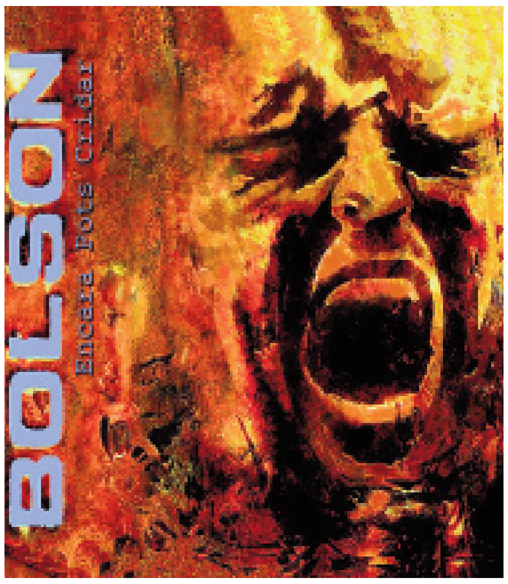
BOLSON, KASHBA MUSIC, 2012

De les cendres dels meravellosos DJVU i com a evolució lògica del projecte ETC, la Família Bolson s'ha convertit en Bolson per presentar-se en societat amb el seu primer llarga durada sota el braç.

Així doncs, no estem parlant d'un grup novell en aquesta matèria, però és ben cert que aquest primer disc s'ha fet esperar. Cuinat i precuinat, la producció ha estat més que cuidada i el resultat és realment excel·lent. Parlar dels Bolson es parlar de rock del barri, d'essència hardcore de la que Sants sempre ha vacil·lat de bona collita. És parlar de velocitat, de melodia i intensitat a parts iguals. Moments densos i metàl·lics combinats amb baixades a les profunditats del hardcore més emotiu. Cançons ràpides de poc més d'un minut de durada i altres no tant ràpides que formen un conjunt de 10 temes fàcils d'escoltar. Rock de barri i pel barri, com podrem comprovar en directe aquest mes de maig quan el CSA Can Vies faci 15 anys!

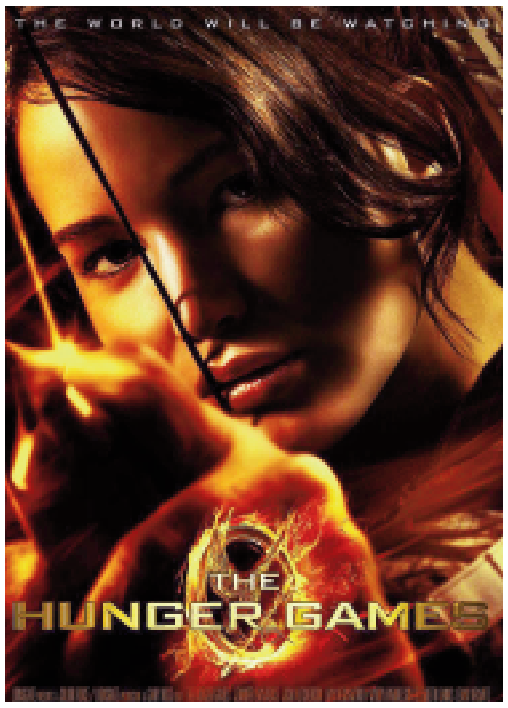
Encara pots cridar i somiar fer cançons boniques en castellà i, sobretot, en català, com «Sense veu» o «Mentides», amb unes tornades enormes. Pots somiar i que el somni es faci realitat, i quedar-te tan a gust després de parir cançons com «Tan sols, no», molt encertada per tancar el disc. Al llarg del treball en general trobem ritme, amb moments més clars i moments més foscos, en tot moment acompanyats per unes guitarres poderoses i una veu peculiar.

Els Bolson s'han fet grans i han vingut a demostrar-ho. Ningú regala res a aquestes alçades del partit i la constància té premi. Els anys passen, la formació canvia, però no varia l'esperit crític, la força, ni la memòria de «Forat», la cançó dedicada al mític Ateneu Popular de Vallcarca que va veure créixer a Bolson, com a tantes altres bandes. Felicitats i a seguir!

David Vázquez

CINE

Els jocs de la fam

DIR. GARRY ROSS, 2012. ACT. JENNIFER LAWRENCE, JOSH HUTCHERSON I ELIZABETH BANKS

Una distòpia, també anomenada antiutopia, descriu una societat remota i estabilitzada, contraposada als paràmetres que podríem considerar propis d'un sistema ideal i on les conseqüències de la manipulació i l'adoctrinament massiu, a càrrec d'un estat autoritari o totalitari, controlen al seu gust els ciutadans sota una aparent màscara de benevolència.

No, malgrat que ho sembli, no estem esquematitzant el món que patim avui en dia, sinó el gènere de ficció al qual pertany *Els jocs de la fam*, l'adaptació cinematogràfica de la primera novel·la d'una trilogia escrita per Suzanne Collins, autora que s'ha encarregat també de supervisar el guió de la pel·lícula.

Cal posar-nos en context: en una societat dividida en 12 districtes es conserva el record d'una sèrie de revoltes socials que van esdevenir-se per tal d'emergir de la pobresa. Després de ser contingudes, el Capitoli —nom que rep el poder suprem— organitza anualment els Jocs de la Fam per tal de commemorar la pau vigent i castigar la rebel·lió. En aquests jocs, televisats i altament seguits per les masses, hi han de participar dos concursants per districte, un noi i una noia d'entre 12 i 18 anys, anomenats tributs i escollits a l'atzar, els quals s'hauran d'enfrontar entre ells en un espai de lluita aïllat fins que sols en quedi un de viu. Aquest guanyador o guanyadora serà lloat com a tal amb tots els mèrits i recompenses imaginables.

Cocktail ben mesurat de *Metròpolis*, *Shows de Truman* i *Matrixs* diversos, amb una clara base argumental d'aquella *Battle Royale* protagonitzada per Takeshi Kitano, *Els jocs de la fam* no deixa de ser una reflexió de l'evolució del *pan et circem* necessari per segellar actituds de violència en un entorn hostil. Així, en un ambient de gana, pobresa i supervivència, l'alçament s'esborra a base de demagògia, por, abús de poder i un bon farcell d'opi. Del film, a més, cal destacar la perversitat amb què es dibuixen les esferes socials què, tot i caricaturitzades, esgarrifa la versemblança del conjunt.

Vernissada amb el polsim sensibler que aporta la parella protagonista, però sense perdre mai el pols ferm de la trama principal, la pel·lícula no hauria de caure a l'oblit en què s'emmarca la narrativa juvenil, ja que es troba en un graó superior. Almenys és recomanable per fugir de l'estudi un parell d'hores i fer-nos entendre, si més no, que tot en aquesta vida podria ser pitjor. O no som ja, d'alguna manera, tributs del nostre propi sistema corrupte i repressor?

Àngel Bravo

BURXANT ELS BYTES

OwnCloud, l'alternativa a Dropbox

Segurament coneixereu Dropbox, una eina molt útil per a compartir fitxers entre diferents PC, mòbils i tabletes.

També us haureu assabentat de que Google ha tret la seva pròpia aplicació per compartir fitxers: Google Drive. Però tant Dropbox com Google Drive són gestionades per empreses privades que ens guarden els nostres fitxers. A més a més, no són software lliure, encara que tinguin aplicacions per a totes les plataformes, com Windows, Mac, Linux, Android, iPhone, etc. A Google Drive encara li falten algunes aplicacions, però estan en camí.

En el món del software lliure hi ha una alternativa, l'Ubuntu One, però els fitxers segueixen estant en un servidor privat sobre el què no tenim un control total, a més de tenir un límit de capacitat.

Davant d'aquest panorama, OwnCloud ens presenta una alternativa realment interessant. És software lliure i ens permet escollir on guardar els fitxers. Si tenim un servidor (individual o col·lectiu), hi podem instal·lar OwnCloud i crear una espècies de Dropbox privat, familiar o d'un col·lectiu. D'aquesta manera la privacitat dels nostres documents queda garantida. I és que la privacitat en el món cibernètic en el què vivim és més important del que sembla.

Bernat Costa

RAS I CURT

«Hi ha gent a qui no agrada que es parle, s'escriga o es pense en català. És la mateixa gent a qui no els agrada que es parle, s'escriga o es pense».

Ovidi Montllor

LA CANÇÓ

At Versaris

Ni la sensació d'estar canviant la historia d'alguns, ni l'escepticisme d'altres puristes, no.
Uns per entusiastes, els altres per no veure que la indignació arriba sobtada i trunca les apostes.
L'esquerra líquida acampa còmoda, inconcreta, difusa i per això innòcua i s'estampa.
L'esquerra sòlida no pot anar amb l'anti Duhring a la mà, però tampoc pot rajar des de casa fent la púa.
Molt ingenu el pobre que es fa dir apolític mentre crida les consignes de l'esquerra.
Molta parra en assemblees llargues de collons, és típic: la fòbia en assumir les contradiccions del cínic.
Pascual Serrano y Manel Delgado la claven sempre, tu com Negri, predicant amb l'exemple, jo.
El 2001 Argentina s'incendiava , una plaga aplacada, un discurs massa simple.
Calen nous models, però no partir de zero.
Calen lideratges, que no manipular-ho.
Cal ensorrar mites, pensar que assemblees de 15.000 persones podran enderrocar-ho.
L'escriptura ponderada i al seu tempo, la ponència i la votació reflexionada, ho sento.
Molt sovint no és efectista com la massa furiosa, però quan cau la nit segur que il·lumina alguna cosa.

Fragment de la cançó que At Versaris va cantar al programa *La Tuerka* reflexionant sobre el 15M

RACÓ HISTÒRIC

L'Ateneu Batllori

Fent articles sobre història local de vegades hi ha una petita part d'investigació, però la part més important és la divulgació de fets ja sabuts que sovint han investigat altres persones, historiadores o no. Però el que trobo més sorprenent és que gràcies a aquests articles que publico m'arriben històries fascinants sobre les veïnes de Sants i també estudis diversos sobre entitats i edificis del barri. Informacions que per qüestió de temps no sempre puc seguir tot el que caldria.

Aquest mes, però, sí que he aprofitat un estudi molt interessant, realitzat per l'Elisenda Rosàs sobre l'ateneu del carrer Cros, per fer un breu article sobre un edifici que forma part del nostre patrimoni.

L'any 1877 s'obria un nou carrer a Sants, un carrer que comunicava dos dels principals carrers de Sants, el carrer de Sant Crist, que havia sigut la principal via de l'antic poble, i la carretera de Sants: el carrer Cros. Amadeu Cros, membre d'una nissaga de químics molt important a Sants, encarregava al mestre d'obres Enric Figueras la parcel·lació del carrer que creuava les propietats de la família. Com era habitual a l'època el carrer acabaria portant el nom del propietari del terreny.

Amb aquesta parcel·lació els Cros, que tenien un mas a l'espai on hi ha l'actual escola Institució Montserrat, van fer una permuta de terreny amb una família de terrissaires, els Batllori. En aquest terreny Francesc Batllori i Munné va encarregar l'any 1894 la construcció d'un edifici que se'ns dubte seria molt important per la nostra història, un edifici que va acollir entitats molt diverses que són un reflex de la història catalana.

De centre cultural a seu de la Falange

El primer inquilí va ser l'Ateneu de Sants, una entitat que reunia les elits de Sants. Impulsada pel doctor Josep Saltor, en aquesta entitat participava, entre d'altres, el mateix mestre d'obres, Enric Figueras. Després de l'Ateneu de Sants, el mateix edifici va allotjar al Foment Artístich de Sants, a partir del 1905, una entitat de caire cultural on entre moltes d'altres coses es van fer mítings antitaurins; el Foment Republicà Català de Sants, a partir del 1910; el Centro de la Unión Patriótica, el partit autoritari i de dreta de Primo de Rivera que servia com a eina de control social, a partir de 1925; i el Foment Republicà de Sants, moment en el qual va tenir lloc la Conferència d'Esquerres Catalanes que va finalitzar amb la creació d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). Però després de la guerra i fins la mort del dictador, l'edifici va allotjar la Falange Española Tradicionalista que va reconvertir el teatre de l'antic ateneu en un saló de tir.

Fotografia de l'antic foment republicà de sants. arxiu.

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

Tàperes, petita joia del bon temps

Sempre m'havia preguntat què eren i d'on venien les tàperes. Resulta que són els botons de la flor blanca, abans d'obrir, d'un arbust anomenat *Capparis spinosa*. A la Mediterrània hi ha tradició de menjar-ne des de temps ben antics. A l'epopeia de Giglamesh, unes taules d'argila Sumeries del 2700 a.C. ja l'anomenen com un ingredient comú a les seves elaboracions. Els grecs, que l'introduïren a la regió Mediterrània, acompanyaven molts plats de carn i peix amb tàperes o salses elaborades amb elles com a ingredient principal. A casa nostra, però, ens arribaren amb els àrabs, i feren arrels, i mai més ben dit, a les Illes balears.

Similar al cas de la garrofa, la tàpera és, o fou, un cultiu típic de les illes Balears, sobretot de Mallorca. La seva recol·lecció, manual i feixuga, i la seva floració continuada (comença a l'abril-maig i pot durar fins a final d'estiu) no la fa una opció econòmica interessant, ja que és de difícil competència amb les tàperes provinents del Marroc o d'altres regions peninsulars com Múrcia.

Tot i que les seves fulles fresques també es poden menjar, la tàpera és sol consumir un cop «matada» en sal o en vinagre. Antigament, la tàpera recollida a la primavera-estiu era conservada en pots per ser consumida a l'hivern. La conserva en vinagre, més típica a ses illes, i la conserva en salaó o directament en sal, característica de Sardenya, en són dues opcions de consum popular. Pot acompanyar una torrada amanida amb oli i sal i també és un ingredient perfecte per fer una vinagreta juntament amb unes anxoves, amb les què marida a la perfecció. De fet la tapenade, salsa que n'ha agafat el nom, és un condiment típic provençal fet a base de tàperes, anxoves i olives negres. Una altra elaboració típica és la salsa tàrtara, basada en maionesa, cogombrets confitats, ceba, tàperes, julivert fresc i ou dur. El seu gust amarg, amb tocs a mostassa, la fa adequada per aquest tipus d'elaboracions i diuen que serveix per obrir la gana. Recordeu que cal esbandirles abans de ser utilitzades.

Aquest mes us regalaré una recepta d'un cuiner sard, especialista en tonyina i en conserves, que és fàcil de fer i ideal per compartir en parella.

Espaguetis Luigi Pomata

INGREDIENTS
180 g d'espaguetis
1 llimona
80 g d'olives verdes o negres
25 g de tàperes (si pot ser, en sal)
80 g de tonyina en oli
Formatge rattlat (tipus *peccorino* o parmesà)
Sal, pebre i oli d'oliva

ELABORACIÓ
És molt fàcil, mentre bullen els espagueti, passeu per la batedora, o bé piqueu a ganivet, les olives, les tàperes i la tonyina, juntament amb un polsim de sal i pebre i un bon raig d'oli d'oliva. Barregeu la pasta, acabada d'escórrer amb la massa obtinguda. Emplateu el resultat i escampeu-hi la pell de la llimona ratllada ben fina i el formatge rattlat al gust. És un plat refrescant i pel temps invertit el resultat és excel·lent. Que aprofiti!

Núria May Masnou

En moviment

ASSEMBLEA INDIGNADA SANTS

El 15M un any després

Òscar

La pluralitat del 15M no cap en un manifest i tampoc en una columna. Per aquest motiu explicaré, en part, el que és per mi el 15M i alguns dels reptes que enfrontem la gent que ens diem «indignades».

Han passat moltes coses des del 15M de l'any passat, una de les més importants és que la gent que va estar a les places ja no és la mateixa. Cada una de les persones, segons la seva subjectivitat, va viure els fets de manera única, tanmateix totes i cada una van experimentar la llibertat, la dimensió col·lectiva de la vida, la capacitat d'organització, de resistència, de creativitat... Cada una de les persones van tastar el germen del que podia ser una nova societat. Aquestes vivències romandran en els cors de les indignades per tota la vida.

En el meu cas l'alegria rebel del 27M, del 15J, de les nits de poesia m'ha acompanyat m'han animat a continuar i no defallir. Una altra societat és possible, una vegada darrera l'altra la gent treballadora ho ha demostrat i el 15M de forma incipient ho va deixar ben clar. Per aquest motiu els poderosos no volen que tronem a les places. Però no tot són encerts, també hem de fer autocrítica.

Com a moviment no hem pogut tenir una agenda pròpia, entorn a punts concrets capaços d'aglutinar a molta gent. L'emancipació només pot ser obra d'aquelles que pateixen l'opressió, per tant és bàsic aconseguir que una majoria social opti per la lluita com a camí per millorar les seves vides.

Si milers de persones van entendre que el capitalisme no funciona estan unes setmanes a les places, imaginem el que pot passar amb milions lluitant als carrers per una vida millor. De moment el 12M a les 18h hi ha convocada una manifestació a plaça Catalunya. Al barri sortirem a les 16:30h de plaça de Sants per coincidir amb la gent del Baix Llobregat i la Marina a les17h a plaça d'Espanya. Del dissabte al dilluns s'està organitzant un fòrum dels pobles al voltant dels sis eixos per parlar d'alternatives i de continuitat de les lluites, el dia 15 es convoca un dia d'acció global. També el 18 i 19 de maig s'organitzen bloquejos a Frankfurt contra el BCE i l'FMI.

Més informació: http://12m15m.acampadadebarcelona.org/?lang=es

La repressió governamental atia la resistència ciutadana

Paradoxa feta declaració, «aniré més enllà de la llei» predicava mesos enrere el responsable de vetllar per fer complir la mateixa, el conseller d'Interior Felip Puig. Ja ho ha fet, ha anat i ha tornat. Coincidint amb aquest context repressiu governamental l'Associació Cristiana per l'Abolició de la Tortura celebra el seu 25è aniversari. A l'estat espanyol es presenten de mitjana de 800 denúncies per tortures l'any.

Pau Fabregat
Sants

La criminalització de la dissidència, la dissolució violenta de protestes pacífiques i la violació sistemàtica de drets dels ciutadans són les senyes d'identitat d'una Conselleria que, en declaracions del mateix Felip Puig, aspira a «que els manifestants tinguin por al sistema». Cultura de la por per a mantenir a la població controlada amb la ciència del garrot.

La materialització d'aquesta doctrina no s'ha fet esperar. El 24 d'abril es publicava la pàgina web on es convida a la ciutadania a delatar als mal anomenats «antisistema» creant així un nou enemic intern. Segons declaracions de Jaume Asens, membre del Col·legi d'Advocats de Barcelona, la web és «una pràctica inquisitiva» ja que «és inadmissible l'ús que s'està fent de fotografies de persones que no estan ni condemnades ni imputades». Per tant, segons el col·lectiu de lletrats el portal *on-line* podria fregar la inconstitucionalitat, ja que vulnera obertament el dret a la presumpció d'innocència, a la privacitat i a la intimitat.

DOCTRINA DE LA POR I EL GARROT

Dins els plans, tan del conseller Felip Puig com del ministre d'Interior Jorge Fernández Díaz, també entra la reforma per endurir el Codi Penal.

Segons Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSPDH) de la UB, «la falsa creença de que una situació de conflictivitat social, laboral i econòmica es pugui gestionar des d'un punt de vista penal és una barbaritat». També assegura que sembla que «no hi ha memòria, ni la història hagués servit per res, en aquestes mesures repressives estan els orígens dels totalitarismes» i conclou «estem construint una societat de la vigilància, no una societat de les llibertats».

Aquestes reformes que es pretenen aprovar del Codi Penal, es poden cristal·litzar en més detencions i empresonaments de manifestants com ja va passar a la vaga del 29M. Davant una reforma que pot legalitzar la presó provisional per als que convoquin manifestacions considerades com a «violentes» per Internet i també qualificar la resistència passiva com a «delicte d'integració en organització criminal» penada fins a tres anys i amb presó provisional, cal apuntar que la presó no és cap institució amable i socialitzadora, sinó que és l'eina més fèrria de repressió de què disposa l'estat.

La institució penitenciària, segons fonts del Ministeri de l'Interior, ha multiplicat per 4 la població empresonada en els últims 30 anys i és el segon estat de la Unió Europea amb la proporció més alta de població reclosa. Les investigacions de la Coordinadora de Denúncia i Prevenció de la Tortura (CDPT) denuncien que els tractes inhumans o degradants dins de les presons són freqüents.

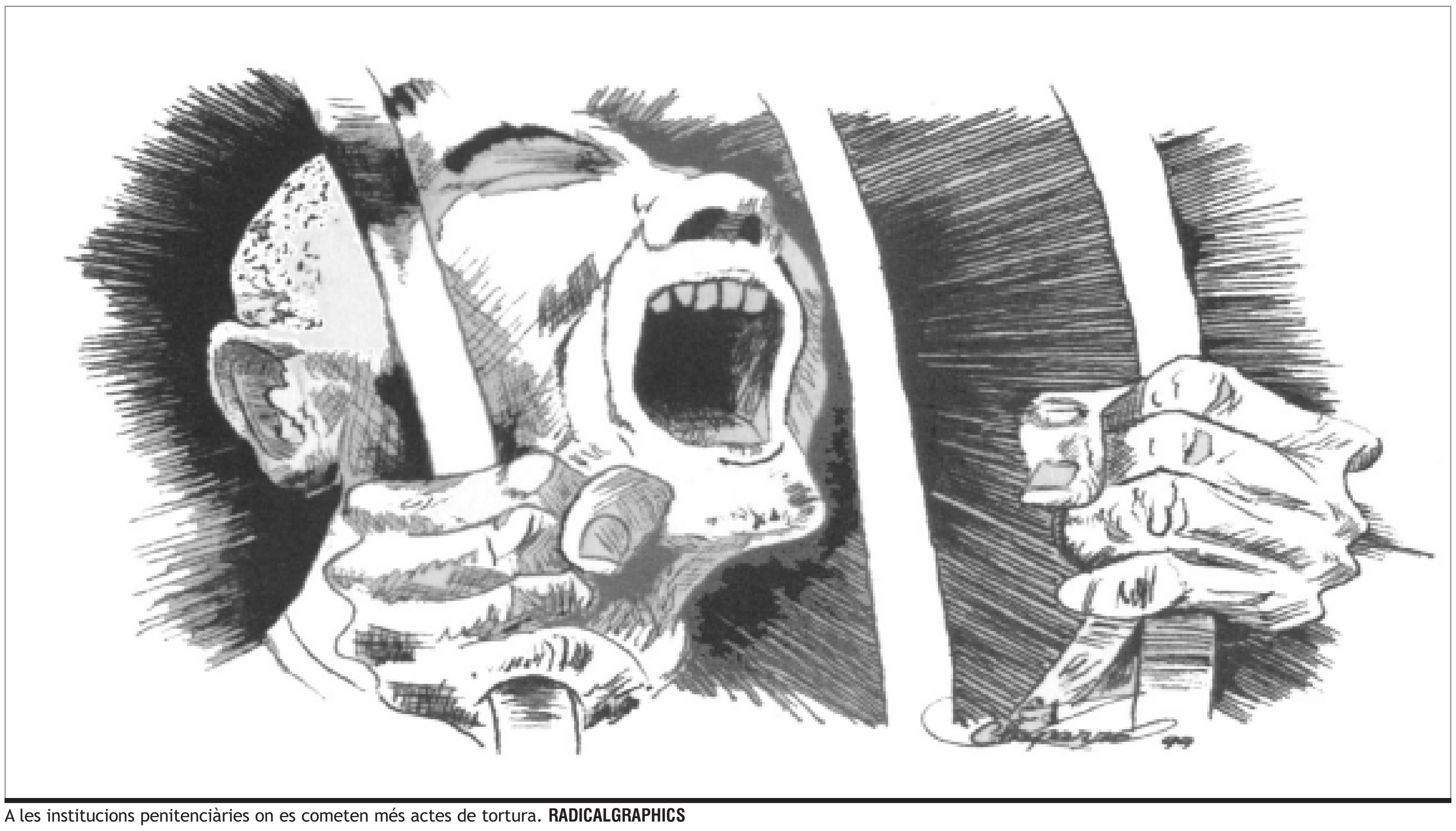
LA OMBRA DE LA TORTURA

Coincidint amb aquest context de repressió i penalització cap als moviments socials, l'Associació de Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT), celebrava el passat 21 d'abril el seu 25è aniversari. Durant l'acte, Vicent Partal director del portal digital Vilaweb afirmava que «la docilitat dels grans mitjans de comunicació envers les accions de tortura duta a terme per els cossos de seguretat és molt preocupant, així com l'alineació de mitjans i partits per a invisibilitzar la tortura». Partal també es va referir a la «perversió dels conceptes», referint-se a l'adopció de nomenclatures com «antisistema» o «accions de *kale borroka*» per crear un nou enemic intern i així legitimar davant la societat la deriva punitiva que està prenent el govern.

Segons l'advocat Jaume Asens, els mitjans de comunicació de masses han construït la imatge de «l'altre com a terrorista» la qual cosa fa que en algunes ocasions la mateixa societat toleri la tortura. En paraules d'Asens «la tortura rebenta l'estat de dret, ja que el procés de tortura sempre es dóna per part de funcionaris de l'estat, el mateix que ha de vetllar per la seguretat i el benestar de la ciutadania».

El lletrat també posa èmfasi en les dificultats a l'hora de denunciar la tortura, argumenta que la principal dificultat és provar l'autoria, ja que els testimonis dels fets són els mateixos funcionaris, també s'ha de tenir en compte que existeix un elevat grau de desconfiança en les víctimes a l'hora de denunciar, ja que la majoria dels casos no arriben a ser jutjats. Un altre factor important són les possibles represàlies a les que es poden veure sotmesos els presos si denuncien. Tot i això, encara que es condemni als responsables, Asens conclou «sempre els quedarà l'indult que l'atorga l'estat, els funcionaris del qual són responsables de la tortura, llavors s'autoindulta donant impunitat i confiança als cossos de seguretat".

Els juristes consultats coincideixen en que es pretén «apagar el foc amb benzina» i contràriament a la por que es persegueix instaurar des del govern, les mesures repressives avivaran la resistència activa de la ciutadania. El cantautor valencià Ovidi Montllor ja ho presagiava en temps de dictadura «la garrotada, ens fa la mà nerviosa, i el nervi ens portarà al lloc que ens pertoca» .

A les institucions penitenciàries on es cometen més actes de tortura. **RADICALGRAPHICS**

Participació massiva durant els actes del Primer de Maig

A banda de la tradicional manfestació del matí, a la tarda una manifestació unitària va fer una marxa de 20.000 persones amb una forta participació de jovent i de persones migrades. Enmig d'un fort desplegament policial, la marxa va finalitzar a la Canadenca amb el discurs d'un treballador del Port d'Oakland.

Isabel Romero

Manifestació del Primer de Maig pels carrers de Barcelona. **INTERNET**

La jornada del Primer de Maig des de fa més d'una dècada no compta amb una expressió única, sinó que reflecteix les diferències de les centrals sindicals. Cada any les centrals sindicals majoritàries (CCOO i UGT) fan una marxa al matí i cada any a la tarda, l'esquerra sindical combativa s'aplega en una marxa unitària alternativa. Així, a banda de la manifestació de CCOO i UGT, les diferents organitzacions celebren diversos actes. Així, la CGT i la CNT van dur a terme concentracions demanant la llibertat de Secretària d'Organtzació de Barcelona de CGT (Laura Gómez) en presó preventiva; la COS va fer una ofrenda floral al Noi del sucre.

La manifiestació unitària de la tarda va ser convocada per la Coordinadora Laboral i de Suport Mutu del 15M i anava encapçalada per un bloc de persones sense banderes o adscripció política-sindical i a continuació aplegà a la Intersindical, al bloc de les Feministes Indignades, el Sindicat Ferroviari, Co.Bas, organitzacions polítiques anticapitalistes, organitzacions d'immigrants, el bloc de l'esquerra independentista, i el bloc llibertari. La pancarta unitària contrastà amb la del matí. Si al matí els carrers de Barcelona CCOO i UGT els recorrien sota el lema «Treball, drets i dignitat. S'ho volen carregar tot». A la tarda les 20.000 persones concentrades ho van fer rere d'un contundent «Ni reforma laboral, ni pacte social. Els nostres drets no es negocien. Continuem lluitant. Juntes podem!». Una pancarta que van portar joves, estudiants, persones migrades, dones i cap dirigent sindical i que es dirigia al parc de les Tres Xemeneies, antiga ubicació de la Canadenca, fàbrica on es van aconseguir la jornada de les 8 hores el 1919. La marxa l'obria un camió amb megafonia des d'on es va donar veu al manifest antirepressiu del conjunt d'entitats cíviques, socials, polítiques i sindicals per la llibertat de les persones detingudes des de la vaga general i pel tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers. També van tenir veu les afectades pel *corralito* de La Caixa, que van anunciar les seves convocatòries i van recordar «El pueblo unido, jamás será vencido». La marxa també va comptar amb la contundent participació d'un sindicalista participant de les mobilitzacions al port d'Oakland contra les polítiques antisocials. «Nuestra lucha es vuestra lucha y es una lucha internacional».

DISPOSITIU POLICIAL DESMESURAT ALS ACTES ALTERNATIUS

L'escalada repressiva protagonitzada pel Conseller Puig va incidir directament en el normal desenvolupament dels actes alternatius. Les setmanes prèvies al Primer de Maig van venir acompanyades de la detenció de diversos veïns i veïnes de Barcelona; de la presó preventiva per a dos estudiants; de la presó preventiva per a la Secretària d'Organització de CGT; per identificacions i detencions arbitràries per practicar identificacions a veïns i veïnes dels barris, sovint acompanyades de preguntes de caràcter ideològic sobre si eren o no «antisistema» com han denunciat els mitjans d'informació. Altres mesures dissuasòries de la participació van ser: el tancament de les parades de metro una hora i mitja abans de la sortida a plaça Universitat; tres detencions abans i durant la marxa; identificacions i escorcolls en els carrers adjacents, a banda d'un desplegament massiu de grups de policies encaputxats, sense número d'identificació, però amb un braçal fluorescent (segons La Directa, per al reconeixement mutu), que van barrar les sortides dels carrers limítrofs. La manifestació va comptar amb un servei d'organització per detectar i fer fora als infiltrats policials, motiu pel qual la secció de CCOO dels Mossos d'Esquadra va formular queixa per la «indefensió» que per als agents implicà.

Una mica d'història sobre els orígens del Primer de Maig

El 1886, la Federació de Sindicats Organitzats i Unions Laborals dels Estats Units i el Canadà va decidir posar en pràctica a partir de l'1 de Maig la jornada laboral efectiva de 8 hores, independentment de la voluntat dels patrons, a cada empresa.

Bona part de les empreses ho va assumir, però es van dur a terme més de cinc mil vagues.

Chicago va ser més dur i van haver de continuar fent vagues els dies 2 i 3. La fàbrica MacCornick va ser l'única que va obrir. Una concentració de 50.000 persones davant la fàbrica acabaria amb foc real per part de la policia, que va assassinar 38 treballadors.

Set treballadors més van ser detinguts sense proves acusats de llançar un explosiu. Quatre van ser condemnats a la forca, dos a cadena perpètua, un a treballs forçats, i un altre es va suïcidar.

Tres anys desprès, la Segona Internacional va declarar el Primer de Maig com a dia internacional de la classe treballadora.

El 1893 es va revisar el cas, ressolent que no havien comès cap crim, només van ser víctimes d'una errada judicial.

Des d'aleshores es celebra el Primer de Maig: en memòria de les víctimes de la lluita per les 8 hores de treball. Ja van 123 anys.

Font: http://laboro-spain.blogspot.com.es

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

El millor dels fraus

Marc Faustino i Vidal

Malcom X ens alertava que «si no anem en compte amb els mitjans de comunicació, ens faran odiar l'oprimit i estimar l'opressor". I és que amb l'atac mediàtic a la insostenibilitat de les prestacions d'atur se'ns vol fer creure que les víctimes són els culpables.

El govern de l'Estat espanyol ha anunciat un pla de lluita contra l'ocupació irregular i el frau a la Seguretat Social, un pla que hauria d'acabar amb la xacra social de l'economia submergida i la manca de cotitzacions per accedir a drets que comporta aquesta situació per a moltes persones.

La possible bondat del pla es perverteix amb la propaganda que en fan els mitjans de comunicació. La realitat és que el programa està pensat més en castigar que en protegir, ja que l'objectiu principal és corregir l'obtenció irregular de prestacions d'atur. Es vol fer pensar a la opinió pública que el sistema està en crisi perquè hi ha gent que cobra la prestació i a la vegada fa treballs «en negre».

L'objectiu del govern espanyol és reduir la cobertura de la prestació, que ha passat del 72 % al 66 % de l'any 2011 a 2012, i la seva despesa que està quantificada en 864 € mensuals de mitjana per persona l'any 2012, una quantitat que anualment calculada iguala la generada pels interessos del deute financer de l'estat.

I aquest atac al sistema de prestacions d'atur té diversos fronts. Recordem que les ETT des de la reforma laboral de febrer de 2012 accedeixen a les bases de dades de l'INEM. Doncs des del govern espanyol ja hi ha sobre la taula la possibilitat de sancionar amb la pèrdua de prestació la persona que rebutgi 3 ofertes d'ocupació, fins i tot si són provinents d'una ETT.

Però el més greu és la campanya intoxicadora dels mitjans de comunicació. És dolorós llegir les qualificacions culpables cap a persones que són «obligades a treballar en negre» o rebutgen «ofertes d'esclavatge laboral» de l'empresariat sense que els mitjans de comunicació no els assenyalin per les il·legalitats que cometen. Són els que fan el millor frau.

Cultura

Una Diada de Sant Jordi diferent

La Xarxa de Biblioteques Socials es va presentar a la ciutadania el 23 d'abril a la plaça de Catalunya amb l'alliberament de 3.000 llibres.

Marta
Sants

Per Sant Jordi, Barcelona s'omple de venedors i compradors, de parades promocionades per marques comercials. Així, hem convertit aquest dia del llibre, de «cultura i l'excusa pel coneixement» en unes Rambles repletes de liquiditat identitària i una plaça Catalunya amb escenaris i retransmissions en directe de TV3, els desinformadors que entren a les cases de quelcom que vulgui ser alienat en el pensament «políticament correcte» i altres distraccions desencaixades de la realitat.

Així, des de la Xarxa de Biblioteques Socials, i des de la Biblioplaça, la Biblio que es va conformar amb més de 3.000 llibres i revistes que va portar el poble *insitu*, van tornar al poble el dia 23 d'abril amb la crida a un Coneixement Lliure, Crític i Autogestionat.

Van haver-hi reaccions molts dispars. Alguns no sabien si emportar-se-'ls o no, d'altres volien fer alguna aportació econòmica, i fins i tot, algunes persones va interessar-se en com aportar llibres a les biblioteques de la Xarxa.

Quatre biblioteques autogestionades de Sants van participar a l'acció. **DANI MARTÍNEZ**

Les biblioteques socials neixen per emancipar-se de la cultura dominant repressora i opressora que permet, d'una banda, la delegació voluntària de les nostres vides i, de l'altra, la destrucció i mort d'altres comunitats i individus. Per això, els moviments socials seguim apostant com a quelcom bàsic pel coneixement i la transformació cultural de l'individu cap a una comprensió de la realitat i un aprenentatge individual i col·lectiu per poder atacar allò que ens oprimeix i (re)crear les nostres vides com quelcom propi que, amb consciència, acció i apoderament, és nostre i no arrabassable.

Més informació a: www.xarxa-bibliosocials.org

2n Festival de Cinema Anarquista de Barcelona

Klara
Sants

La segona edició del festival serà del 16 al 19 de maig i s'hi podran veure documentals com *Em dic Llibertat* (Callén, Aranda i Salgado, 2012); *Crass: There Is No Authority But Yourself* (Oey, 2006), sobre la mítica banda homònima; o *NO-RES* (Artigas, 2011), sobre els últims dies de la Colònia Castells. També hi haurà tallers relacionats amb la creació, edició i guionatge de vídeos.

Enguany el Festival de Cine Anarquista de Barcelona arriba a la segona edició. Hi trobareu documentals, llargmetratges i curts amb un rerefons antiautoritari o llibertari, prioritzant el material que no té cabuda en els circuits de difusió de masses.

Segona Festa Intercultural dels nostres barris

Programa de la Festa que es podrà trobar properament complet a la pàgina web.

La Taula intercultural del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta organitza per segon any la Festa Intercultural.

Adriana Cabeceran
Sants

La Festa és una plataforma de participació, interacció i promoció d'associacions dels nostres barris, que treballen en el marc de la Taula intercultural. Després de l'èxit de la primera edició, no han dubtat a fer-ne una segona, coincidint amb el Firentitats, la mostra de les entitats del Secretariat, on 151 associacions surten a la carretera de Sants a difondre qui són i què fan.

La Festa aplegarà una vintena d'activitats diverses, des de mostres i actuacions artístiques, fins a contacontes, poesia, exposicions, paraules amagades, henna, cuines de barri, jocs i esports del món, activitats solidàries... La novetat d'enguany és que es desmentiran rumors vers les persones migrades amb els veïns i veïnes, amb arguments, humor i creativitat.

Per dissenyar i organitzar totes les activitats, s'han reunit des de desembre de 2011, amb un doble objectiu. D'una banda, es pretenia fomentar internament la participació, la coneixença, la reflexió, la interrelació i el treball conjunt entre les diferents entitats.

D'altra banda, a nivell extern, la festa vol tornar a contribuir a la normalització i positivització de la diversitat existent; a fomentar encara més la interculturalitat al teixit associatiu i al territori, i aquest any més que mai, a desmuntar prejudicis, rumors i estereotips.

Més informació a: www.secretariat.cat/festaintercultural.

Divendres Faràndula arriba al final de temporada

Núria Gurina
Sants

Amb la primavera i la calor trepitjant els talons, Divendres Faràndula enceta la temporada estival amb la música per bandera. A només dos espectacles per concloure aquesta edició, no hem volgut desaprofitar l'ocasió de portar propostes ben diverses que els amants de la música gaudiran.

Al maig tindrem ritmes brasilers en una vetllada dedicada a la samba. Al juny el rock aterrissa al Casinet de la mà dels Surfing Sirles i els Raydibaum. Una última nit abans de Sant Joan per ballar i acomiadar la temporada farandulera amb una bona festa. Serà el 15 de juny. Guardeu-vos la data!

El mostrador

Activant-nos per l'agroecologia

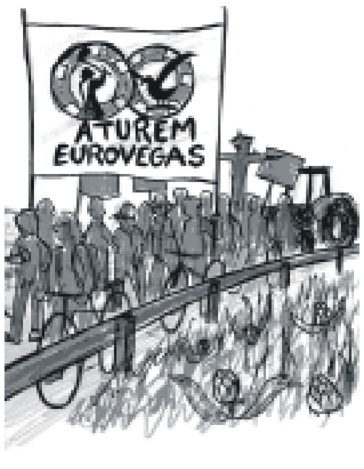
Cooperativa Germinal

El dissabte 21 d'abril es va fer una acció reivindicativa en contra del projecte Eurovegas —ni al Delta ni enlloc— i en defensa de l'agricultura i els espais naturals protegits al delta del Llobregat.

Unes dues mil persones, prop de 600 bicicletes i una vintena de tractors van marxar des dels municipis del voltant per aplegar-se a un dels possibles terrenys afectats per l'especulació. Tot i que hi ha molts motius per rebutjar aquesta inversió enverinada —i ens hauria de caure la cara de vergonya de tenir uns governants que es venen l'ànima per diners—, la protesta del dia 21 tenia una elevada vessant agroecològica: estava organitzada per la plataforma Aturem Eurovegas i l'Aliança per la Sobirania Alimentària dels Pobles de Catalunya, era l'acte més important de la setmana de lluita agroecològica, i una de les accions realitzades va consistir en una plantada de cols formant unes lletres gegants.

A la cooperativa de consum de productes ecològics Germinal ens sentim molt motivats per aquesta lluita perquè podria afectar a uns terrenys dels quals en gaudim dels seus fruits, i, a més a més, l'especulació que afecta al preu del sòl dificulta la continuïtat de la pagesia a un dels terrenys més fèrtils de tot Catalunya.

Així que hem promogut una mobilització específica per aquest tema i aquesta jornada entre les cooperatives de consum de l'àrea metropolitana. Amb l'ajuda d'altres coopes, hem fet un cartell per a difondre l'acció i hem anat a veure tantes cooperatives com hem pogut. El resultat no ha estat decebedor: una part substancial de les participants a les marxes formaven part dels grups de consum.

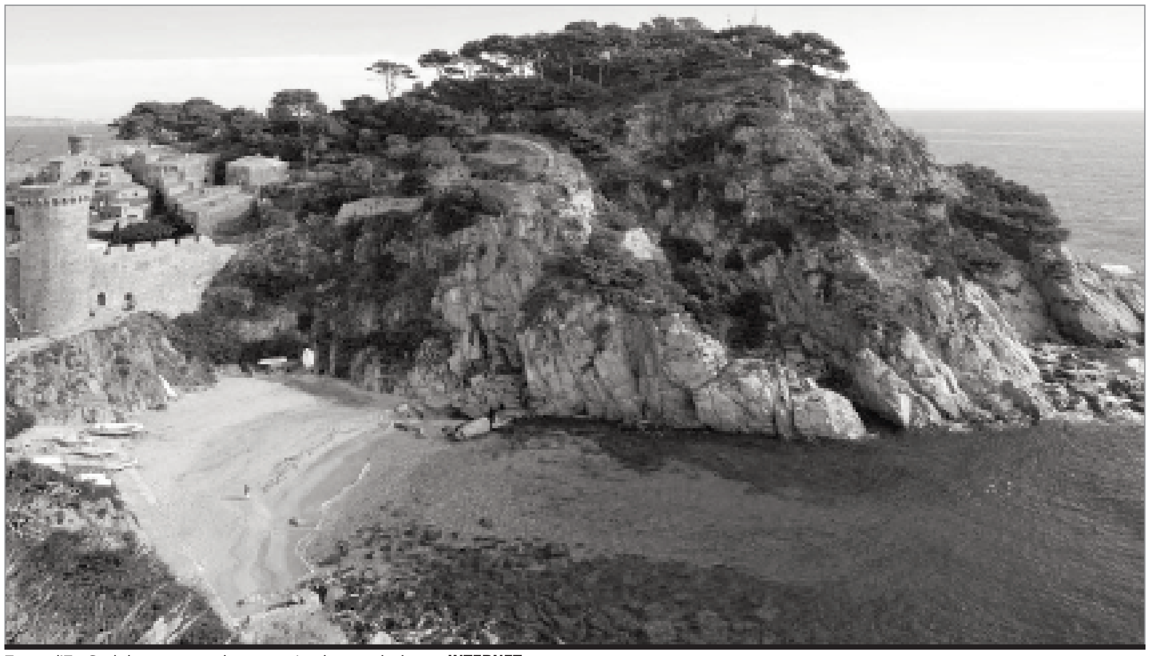

L'acció política a les cooperatives de consum és un tema que es troba en continu debat.

Sovint es cau en l'error d'esperar que el consum organitzat estigui en totes les mogudes i sigui punta de llança de la transformació social; però el cert és que la coordinació i la mobilització és molt més senzilla quan es parteix d'estructures organitzades com són les assemblees de les cooperatives de consum agroecològiques.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Zona d'Es Codolar on es vol construir el port de luxe. **INTERNET**

Projectes de ports de luxe a la Barceloneta i a Tossa de Mar

Els projectes de construcció de ports de luxe a la Barceloneta i a Tossa de Mar amenacen el litoral amb la conseqüent destrucció de l'entorn i l'erosió del teixit social que li és propi.

Gemma Parera
Sants

La Plataforma Aturem el Port va néixer el passat mes de març amb l'objectiu de mostrar el rebuig de la població a la construcció d'un port esportiu de luxe a la zona d'Es Codolar a Tossa de Mar, un projecte que té un elevat impacte negatiu tan a nivell ambiental com econòmic.

L'alcaldessa de Tossa, Gisela Saladich, va signar el març un conveni amb les societats Star Assets i Feanda 2, propietàries d'unes finques situades a pocs metres de la zona d'Es Codolar, amb l'objectiu de construir un port de 33.046 m² de superfície amb 396 amarradors (destinats a embarcacions esportives o d'oci, no de pesca), magatzems, locals comercials, un aparcament per a 400 vehicles, un hotel de 5 estrelles i xalets de luxe.

PORT ESPORTIU, DESTRUCCIÓ DE L'ENTORN

Aquest megaprojecte amenaça la destrucció d'una zona de gran interès, podria suposar la pèrdua de platges, la desaparició d'una part important del camí de ronda entre Lloret i Tossa, i un augment de la contaminació. També l'increment de població a l'agost tindria un impacte negatiu en la qualitat de vida dels habitants de Tossa i implicaria un creixement del consum energètic i d'aigua, així com de residus, que es faria insostenible.

L'ajuntament defensa el projecte pel seu efecte potenciador del turisme, però segons la Plataforma Aturem el Port es tracta d'un turisme expansiu i obsolet, que només ve els mesos d'estiu i que no genera beneficis pel poble, sinó per les empreses inversores, un model que ja ha malmès bona part de la costa catalana.

Segons explica Sergi Espinosa, membre de la Plataforma, «la resta del poble no està preparat, a nivell d'infrastructures, per rebre un turisme d'alt *standing*. Tenim molts dubtes que això tingui una repercussió positiva en l'economia local. Abans del boom del turisme, Tossa era una població que vivia de la pesca, la ramaderia i el conreu de la terra. Proposem recuperar aquesta forma de vida i fer-la compatible amb el turisme. Si Tossa té turisme és precisament pel seu entorn natural, i si destrossem el mar i la muntanya, hi haurà una gran quantitat de turistes que deixaran de venir. Potser no tenen un gran poder adquisitiu, però la majoria són respectuosos amb l'entorn i fidels a Tossa. Per tant, a la llarga es notaria una davallada considerable en l'economia del poble».

L'alcaldessa ha anunciat que farà una consulta sobre el projecte, que pot comptar amb un ampli suport, ja que el consistori argumenta que el port comportà un important augment de llocs de treball. No obstant, la Plataforma està informant als veïns i veïnes dels aspectes negatius del projecte i de que molt probablement no suposarà més feina pels habitants del poble, ja que les empreses que es dediquen a aquest sector normalment porten els seus propis equips de treballadors especialitzats.

De totes formes, actualment no es pot construir aquest port esportiu, perquè ho impedeix la legislació actual fins al 2015, però no és un impediment per a la construcció de l'hotel, els xalets de luxe i la zona comercial, al que s'hi oposa la plataforma veïnal per ser una operació clarament especulativa.

MEGAIOTS A LA BARCELONETA, DESALLOTJAMENT DELS PESCADORS

L'Associació de veïns i veïnes de l'Òstia de la Barceloneta i la Plataforma en Defensa de la Barceloneta han emprès diverses accions per denunciar el projecte de reforma del Port Vell en una marina de luxe.

Aquest projecte, impulsat per l'empresa Salamanca Group, pretén fer un pàrquing per a megaiots que portarà a l'elitització del barri. Segons explica Pepa Picas, membre de l'Associació de veïns i veïnes de l'Òstia, al Setmanari la Directa, «haurien de desallotjar els pescadors, fer fora els veïns i la gent empadronada i que paga un lloguer per la seva barca. Si vingués aquest projecte, aquesta gent hauria de marxar, gent del barri... És un desnonament en tota regla (...) Aquest port és de Barcelona i l'estan venent al capital privat». Denuncien que suposarà un encariment del barri i n'erosionarà el teixit social i comercial.

L'ajuntament defensa que el projecte crearà llocs de treball, però segons l'associació de veïns i veïnes, aquests iots venen amb la seva tripulació i els seus treballadors. A més, ja tenen l'antecedent de l'Hotel Vela, on també es deia que hi entraria a treballar gent del barri, però finalment van ser molt poques les persones que se'n van beneficiar.

El veïnat de la Barceloneta va sortir al carrer el 14 d'abril per rebutjar l'aprovació del projecte que està pendent de decisió per part de l'Ajuntament de Barcelona.

Es pot considerar artificial...

El ministre d'Hisenda, Cristobal Montoro, afirma que la idea de nació catalana és un concepte de l'edat mitjana.

... un país que es manté viu?

Mentrestant als PPCC hi ha moltes iniciatives, com enllaçats pel català, que lluiten pel manteniment de la llengua i la cultura catalana

SOLIDARITAT

Benvinguts a la repressió preventiva

Mossos i mitjans esperen a Arc de Triomf a que manifestants invisibles comencin la seva mobilització inexistent, resum d'uns dies d'estat d'excepció que també hem patit al nostre barri, amb *check point* inclòs al costat de Can Vies, el millor símbol que 15 anys després, segueix sent una pedra a la sabata.

Protegir banquers, castigar dissidents; mai havia quedat tan clar com aquests dies. Més de 8.000 agents, helicòpters, franctiradors, mossos de paisà capaços de posar-se un braçal, però no el número d'identificació; resum de la inauguració, per la porta gran, de la repressió preventiva. Operació que serveix també d'assaig de futures operacions, anunciades, aquest cop, pel Secretari d'Estat de Seguretat, Ignacio Ulloa, que ja ha dit que, si cal, policia espanyola i Guàrdia Civil repetiran viatge a Barcelona pel 15 de maig. Venen per quedar-s'hi i ho fan de la mà de Puig i el govern dels millors, el de la Transició Nacional.

I entre la foscor, una mica de llum. Benvinguts Javi, Isma i Dani. Laura, no t'oblidem, et volem amb nosaltres.

Xarxa d'Intercanvi de Sants

El passat diumenge 15 d'abril vàrem celebrar el mercat d'intercanvi. En aquesta ocasió no vàrem fer reserva de taules i podem dir que aquesta mida va facilitar l'adjudicació de taules segons l'ordre d'arribada dels paradistes.

Gràcies a totes les participants pel trasllat de taules i cadires.

Ens ha arribat una demanda d'intercanvi des de l'hortet de la Farga de Sant; resulta que aquest hortet té la terra contaminada i les «horteres» estan construint unes jardineres grans per omplir-les de terra i així poder fer collites d'horta sana.

Però comprar la terra en bosses és caríssim i hi ha molta quantitat de torba, que no és terra. L'hortet de la Farga demana a les xarxes d'intercanvi si algú té un tros de terreny i pot i vol cedir uns quants sacs d'aquesta terra a l'hortet de la Farga per tal que les hortalisses neixin sanes i bones.

Així, el que fa dos anys era un terreny erm i brut al cor de Sants ara és un jardí amb flors i arbres i demà tindrà jardineres amb horta.

Tota una altra manera de fer la vida quotidiana s'estén pels carrers, les places i els horts urbans.

No podem continuar atemorits per l'actual ordre social que ens condemna a la solitud i al mal viure, i l'hort n'és un bon exemple.

Ha arribat l'hora d'ajuntar-nos i treballar pel bé comú, hi ha lloc per a totes.

Més informació:
http://canbatllo.wordpress.com/plataforma
http://intercanvis.sants.org

Maig de 2012

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(Carrer Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:
Laia Sánchez Amat, Gemma Parera, Ester Rams, Albert Ricart Sanjuan, Agus Giralt, Martí Gutiérrez Farré, Irene Jaume Gambín, Àngel Bravo Almirall, Elba Mansilla, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Marc Rude, Pol Casas, Pau Fabregat, Víctor Obregón, Dani Martínez, Quel Ness, Agus Giralt, Bernat Costa, Núria May Masnou, David Vázquez, Jordi Soler, Sergi M. Huete, Ass. de Can Vies, XIS, Albert Garcia, Miki, la Bonet, Òscar, Assemblea d'Indignades, Radical-graphics, Isabel Romero, Marc Faustino i Vidal, Marta, Adriana Cabeceran, Klara, Núria Gurina i Cooperativa Germinal.

INÉS MARCO:

«S'han dedicat uns 100.000 milions d'euros a finançar les pèrdues de la banca privada»

Inés Marco posa per a LA BURXA. **FOTO:** Gemma Parera

«Tot el que sempre ha volgut saber sobre el Banc Central Europeu (BCE) i que cap polític li ha gosat a contar». Amb aquest suggerent plantejament, i en el marc de la cimera d'aquest organisme a Barcelona, els dies 2 i 3 de maig, la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute i el 15M han obert un debat entorn les polítiques antisocials que promou el BCE, de defensa dels bancs privats i de promoció de l'austeritat i les retallades. Inés Marco va ser una de les ponents de la xerrada que va tenir lloc al parc de Joan Miró el 2 de maig a la tarda i ens explica amb detall el funcionament d'aquest banc. Inés treballa a l'Observatori del Deute en la Globalització i és membre de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute.

Gemma Parera
Sants

Quina és la funció del Banc Central Europeu?
Es va crear l'any 1998 i en aquell moment Espanya, així com tots els països que aleshores conformaven la Unió Europea, perden la sobirania monetària. Aquest banc central, creat sota el model del Banc Central alemany, té com a únic objectiu el control de la inflació i no assumeix funcions que tenen la majoria de bancs centrals, com la promoció de l'ocupació i el creixement econòmic. D'altra banda, com a Banc Central de l'Eurozona, té la responsabilitat de supervisar l'estabilitat financera de la zona i, per tant, és corresponsable en la bombolla financera i en la mala gestió de la banca europea.

Quines han estat les mesures impulsades pel BCE per fer front a la crisi del deute?
Pels seus mateixos estatuts, el BCE no pot comprar deute públic ni pot prestar diners directament als estats. Aquesta prohibició no existeix amb altres bancs centrals que compren massivament deute públic en el moment que els especuladors actuen. D'aquesta manera, no permeten que els estats hagin de finançar el seu deute a uns tipus d'interès elevats.

Aquesta prohibició, davant d'una situació límit, es va incomplir de forma subtil sota el mandat de l'anterior president del BCE, Jean-Claude Trichet. En aquell període el BCE va comprar deute públic per valor de 300 milions d'euros. Quan el va substituir el novembre de 2011 Mario Draghi, el BCE va prestar un bilió d'euros a la banca privada europea a un 1% d'interès. La intenció, segons Draghi, era comprar deute públic de forma encoberta a través de la banca privada, i que part dels diners arribessin a les famílies i a les petites empreses. La realitat és que la banca ha destinat una part dels diners a cobrir deutes internes, una altra l'ha dipositat de nou al BCE, i, per últim, ha comprat deute públic a un tipus d'interès del 5-6%, el que ha suposat un molt bon negoci per a ells.

Es pot afirmar que la banca europea i el BCE estan darrera les actuals retallades socials?
El BCE, així com la Comissió Europea i el Fons Monetari Internacional, han estat sempre abanderats de les polítiques de privatitzacions. En alguns països han hagut d'intervenir els governs per prendre decisions d'aquest caliu. En canvi, tant el govern de CiU com el del PP comparteixen interessos amb el BCE, perquè són també representants de la banca i de les grans empreses. Estan interessats a privatitzar els serveis públics, abaratir els costos laborals, etc.
En el cas espanyol, on el percentatge d'endeutament és inferior a països com França i Alemanya, no té sentit que organismes com el BCE justifiquin polítiques d'empobriment d'aquest tipus. Però, si no hi ha un problema d'endeutament públic, per què s'especula contra el deute públic? Les polítiques de rescat de la banca han evidenciat que l'estat està disposat a assumir les pèrdues dels bancs.

El deute extern espanyol és amb bancs alemanys i francesos. Per tant els creditors estan pressionant perquè els comptes espanyols puguin fer front al pagament del deute. Això ha estat garantit amb la darrera reforma de la Constitució, que imposa la prioritat del pagament del deute per sobre de les despeses socials. De fet, als pressupostos d'aquest any, Espanya destina 28 milions d'euros al pagament d'interessos, fet que representa un 13 % de la despesa total. A la vegada, es comprometen a reduir el dèficit públic, i per complir-ho es retallen 27.300 milions d'euros en despesa social. Hi ha una relació directa entre el pagament d'interessos del deute i les retallades socials.

Per tant hauríem de deixar de pagar aquest deute?
Proposem que el deute s'auditi, perquè la major part prové d'inversions financeres especulatives que ha fet la banca. No podem permetre que els estats responguin assumint-les. El deute representa actualment un 400 % del PIB, i d'aquest, un 17 % és públic i un 83 % és privat, la majoria d'empreses i d'entitats financeres. No podem caure en l'enganyifa de pensar que el problema és que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats. L'endeutament de les famílies respon principalment a la necessitat d'accedir a l'habitatge. Aquest traspàs de diner públic al sector privat s'ha generat a través de dos mecanismes. D'una banda, s'han dedicat uns 100.000 milions d'euros del tresor públic a recapitalitzar la banca espanyola. És a dir, s'ha destinat diner públic a finançar les pèrdues de la banca privada. Es tracta de préstecs, però de moment no se n'ha tornat cap i probablement no es retornin en gran part. Una segona via és l'aval de l'estat a les entitats financeres privades perquè puguin demanar crèdits. En el moment en què aquestes entitats no puguin pagar aquests crèdits, ho acabarà assumint l'estat. És una forma indirecta de donar diners al sector privat.

Quines alternatives existeixen a l'actual sistema financer?
S'han proposat moltes alternatives de banca ètica. Últimament hi ha hagut algun problema en el cas de Triodos, perquè s'ha vist que estava finançant empreses que no tenien res de socials ni de sostenibles, com Repsol. En canvi, projectes com Fiare o Coop 57 s'estan mantenint fidels a la seva filosofia. De fet, l'actual sistema econòmic, no només la seva part financera, no té futur. És difícil que hi hagi un sistema financer ètic i social si la resta d'estructures econòmiques no ho són. S'han de fer canvis en tots els àmbits, en l'ambit de producció, de consum, de política, implicant-nos en moviments com el 15M o altres agrupacions. Cal un procés de transformació des de tots els nivells.

Vinyeta

Agenda

[DIVENDRES 25 de maig]
19.00 | Debat Obert: "És compatible la monarquia amb la democràcia?". Presentat per Jeroni Sureda Carrió [Lloc: Biblioteca Vapor Vell, passatge Vapor Vell, 1. Organitza: Àmfora]

ANIVERSARI CANVIES: 15 ANYS
[DISSABTE 5 de maig]
19.00 | Cercaquintos+xaranga [Lloc: plaça de Sants]

[DIMECRES 9 de maig]
21.00 | Sopador de germanor [Lloc: CSA Can Vies]

[DISSABTE 12 de maig]
14.00 | Dinar d'aniversari per a totes i tots els canviaires [Lloc: plaça Màlaga]

[DISSABTE 19 de maig]
18.00 | La ruta històrica de la ocupació + tast de vins final [Lloc del tast de vins: Can Vies]

ANIVERSARI CASTELLERS SANTS:
[DISSABTE 12 de maig]
18.00 | Actuació de Vigíles amb els Castellers de Sants i els Castellers de la Sagrada Família [Lloc: plaça d'Osca]

19.30 | Castell de dones dels Castellers de Sants [Lloc: plaça d'Osca]

[DIUMENGE 13 de maig]
12.00 | Actuació amb els Castellers de Sants, Castellers de Vilafranca i Capgrossos de Mataró [Lloc: plaça Bonet i Muixí]

[DISSABTE 26 de maig]
Per determinar | Actuació amb els Castellers de Sants i la Colla Jove dels Castellers de Sitges. [Lloc: plaça de la Catedral. Organitza: Castellers de Sants]